

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΤΗ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΙ

ΜΕΤΑ τὴν κάθοδον τοῦ Καποδιστρίου εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ Ναύπλιον συνεκέντρωσε τοὺς ἐπισημοτέρους ἄνδρας τοῦ Ἀγῶνος, πρὸς δὲ καὶ τοὺς συρρεῦσαντας Φαναριώτας καὶ Ἑπτανησίους, εἰς ἀμφοτέρους δὲ τοὺς τελευταίους τούτους, ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρας πνευματικῆς μορφώσεως αὐτῶν, ὀφείλεται ἢ πρὸς τὴν κοινωνικὴν πρόοδον ἔφευσις τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης τοῦ νέου Κράτους.

Ἐν τούτοις εἰς νήσους τινὰς τοῦ Αἰγαίου, ὡς εἰς τὴν Σαντορίνην, Σῦρον καὶ Αἴγιναν, οὐδόλως ἢ κοινωνικὴ πρόοδος ὑστέρησε τῆς πρωτευούσης τοῦ Κράτους, ἀλλ' ἡ μὲν Αἴγινα ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ Ναυπλίου ἀναπτύξεως κοινωνικῆς. Οὕτω εἰς τὴν μικρὰν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὴν Σαντορίνην, ἐνῷ εἰσέτι δὲν εἶχεν ἐντελῶς σιγήσει ὁ κρότος τῶν τηλεδόλων τῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγωνιζομένων, ὁ ἱατρὸς Δομένικος Σανταντώνης ἐσύστησεν ἰδίαις δαπάναις θέατρον, διότι «ἠθέλησε νὰ προξενήσῃ εὐθυμίαν εἰς τοὺς Σαντορινίους κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀποκρεύσεως». Ἐν τούτοις ἡ πρόωρος αὕτη ἐκδήλωσις τῆς πρὸς τὸ θέατρον ἀγάπης τῶν ἀγαθῶν νησιωτῶν, ὡς ἀποτέλεσμα εἶχεν, ὅπως ὁ προϊστάμενος τῶν Καθολικῶν τῆς νήσου Πέγκ, δι' αὐστηροῦ ἀφορισμοῦ, ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸ φιλόθρησκον ποίμνιόν του νὰ παρευρίσκηται εἰς τοιαῦτα σκανδαλώδη θεάματα. Καὶ μολονότι δὲν ὑπάρχουν πληροφορίες, ἐὰν καὶ μετὰ τὴν ἀποχὴν τῶν Καθολικῶν ἡδυνήθη τὸ θέατρον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς παραστάσεις του, δέον μᾶλλον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι, λόγῳ τοῦ μικροῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου, θὰ τὰς ἐτερμάτισε προῶρως.

Ἐπίσης ἡ Σῦρος εἶχεν ἀξιόλογον κοινωνίαν, αποτελουμένην κυρίως ἐξ ἐμπόρων καὶ ἐφοπλιστῶν, οἵτινες φεύγοντες τὴν σφαγὴν καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς καταστραφείσης πατρίδος των Χίου ἐγκα-

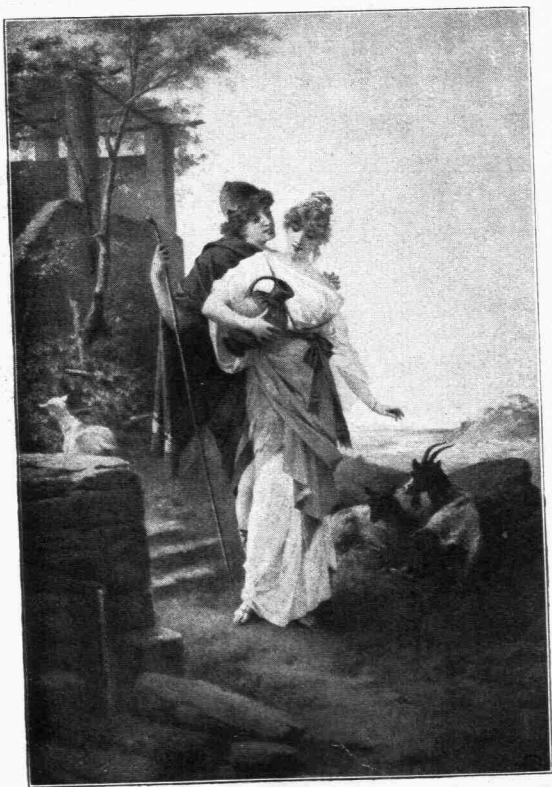
τεστάθησαν ἐν αὐτῇ. Ἀτυχῶς ἐλλείπουν συγκεκριμένοι πληροφορία περὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν κατοίκων αὐτῆς, εἰ μὴ μόνον, ὅτι ἐν ἔτει 1832 ἡ ἐλληνικὴ σκηνὴ ἀνεπέτασε τὴν αὐλαίαν αὐτῆς ἐν τῇ νήσῳ.

Κυρίως ἡ κοινωνικὴ κίνησις εὐρίσκετο εἰς μεγαλειότερον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὸ Ναυπλίον, ὅπου διέμενε καὶ ὁ Κυβερνήτης Ἰωάν. Καποδίστριας, δι' οὓς λόγους ἀνωτέρω ἀναφέραμεν, δῆλα δὴ τὴν συρροὴν ἐν αὐτῷ Φαναριωτῶν καὶ Ἑπτανησίων. Ἐν τούτοις καὶ ἡ Αἴγινα δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ διότι ἐν αὐτῇ εἶχεν ἰδρυθῇ τὸ Ἀνώτερον Ἐκπαιδευτήριον, καὶ διότι ἐν Αἰγίνῃ διέμενον ἄνδρες διακριθέντες εἰς τε τὰ γράμματα καὶ τὴν πολιτείαν. Μεταξὺ τῶν Φαναριωτῶν ἐπισημοτέρα ἐν ταῖς συναναστροφαῖς τοῦ Ναυπλίου ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Μολδοβλαχίας Κωνσταντίνου Καρατζᾶ. Ἡ σύζυγος τοῦ Καρατζᾶ, ἑπτανησίᾳ τὴν καταγωγὴν, ἐκ τῆς οἰκογενείας Κοντοῦ τῆς Κερκύρας, ἀνατραφεῖσα ἐν Παρισίοις, καὶ ὅλως εὐρωπαϊκούς ἔχουσα τοὺς τρόπους, ὥραία δέ, εὐφυῆς καὶ εὐπροσῆγορος, οὐ μόνον ὠμίλει ἀπταιστως ξένας γλώσσας, ἀλλὰ καὶ ἐξαίρετος κυμβαλίστρια ἦτο. Εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ Καρατζᾶ ἐφοῖτα τακτικῶς καὶ ὁ Καποδίστριας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μικρὰ κοινωνία τοῦ Ναυπλίου ἤρχισε νὰ παρεξηγῇ τὰς τοιαύτας ἐπισκέψεις τοῦ Κυβερνήτου, ὁ αὐστηρὸς τὰ ἤθη Καποδίστριας, ἅμα ὥς ἡ παρεξηγήσις αὕτη περιῆλθεν εἰς τὰς ἀκοάς του, ἔπαυσε νὰ φοιτᾷ εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ Καρατζᾶ.

Τὴν ἐλλείψιν κλειδοκυμβάλου ἢ ἄλλου ὀργάνου εἰς ἄλλας οἰκίας ἀνεπλήρου τὸ ἄσμα, ἣ καὶ ὁ κροταλισμὸς τῶν χειρῶν, τῇ συνοδείᾳ τῶν ὁποίων ἐχόρευον οἱ προσκεκλημένοι. Ἐν τούτοις αἱ συναναστροφαὶ καὶ οἱ χοροὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν φαίνεται νὰ ἦσαν ἀπηλλαγμένοι παντὸς κινδύνου. Οὕτω ἐσπέραν τινά, ἐν συναναστροφῇ παρὰ τῇ Ἰακώβῳ Παγκαδῇ, μέθυσος ὀπλοφόρος εἰσορμήσας ὀργίλως καὶ κραυγάζων ἠπειλεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας μετὰ τῶν συγκεντρωμένων ἐπισκεπτῶν. Ἄλλοτε ἐν γεύματι ἐν τῇ οἰκίᾳ Καρατζᾶ, σφαῖρα πυροβόλου ῥιφθεῖσα πρὸς τὸ παράθυρον διήλθεν ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν τῶν συνδαιτυμόνων καὶ ἐνεπάγγη εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ἐστιατορίου.

Συναναστροφαὶ ἐγένοντο καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δημ. Καλλέργη, ὅστις εἶχε λάβει σύζυγον ἐκ Κορίνθου, ἐκ τῆς οἰκογενείας Ρέντη, ἀφοῦ πρῶτον ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ εὐπατρίδου τῆς Κορίνθου Νοταρᾶ, ὃν καὶ ἐπλήγωσεν. Παρετείνοντο δὲ πολλάκις μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὥρῶν, τοῦτο δὲ διότι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καλλέργη ἐλάμβανε χώραν χαρτοπαίγνιον, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπρωτοστάτουν οἱ παρεπιδημοῦντες Ῥώσοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, οἵτινες προσήρχοντο μὲ μανθῆλια πλήρη ταλλήρων.

Συχναὶ συναναστροφαί, τῆς μᾶλλον ἀνεπτυγμένης κοινωνίας τοῦ Ναυπλίου, ἐγένοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ζακυνθίου ἱατροῦ Διονυσίου Ταγιαπιέρα, ὃν εἶχεν ὡς ἰδιαιτέρον ἱατρὸν ὁ Κυβερνήτης.

ΣΚΗΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ
(Έργον τοῦ L. Crosio)

Ὁ Ταγιαπιέρας, διαμείνας ἐπὶ δέκα τέσσαρα ἔτη ἐν Παρισίοις, ἐπὶ τῆς πρώτης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν καὶ ἐθεωρεῖτο ἐπιστημονικὴ αὐθεντία πρώτης τάξεως. Κάτοχος δὲ μεγάλῃς ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως καὶ τεραστίας μνήμης, ἐπὶ πλέον δὲ στωμύλος καὶ εἰς ἄκρον χαριτολόγος, ἐσκόρπιζε τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα, διὸ αἱ συγκεντρώσεις ἐν τῷ οἴκῳ του ἦσαν κατ' ἐξοχὴν τερπναὶ καὶ περιζήτητοι.

Τὸ συνήθως προσφερόμενον γλύκυσμα εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ Ταγιαπέρα ἦτο αἱ ὀνομασταὶ τηγανίται, αἵτινες ἀπηθανατίσθησαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ ἱατροῦ ἐπίσης Ἰωάννου Βηλαρά. Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν προσεκομίζοντο ἐπὶ μεγάλων πινακίων (ἀπλαδενῶν) αἱ ἐλκυστικαὶ καὶ ἀχνίζουσαι βοδοκοκκίνοι τηγανίτες, ἐνθουσιασθεῖς ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτῶν ὁ Βηλαράς καὶ ἐγερθεῖς πλήρης χαρᾶς προσεφώνησεν αὐτὰς ὡς ἑξῆς :

« Ω! τηγανίτες καλοφιασμένες,
 "Ω! τηγανίτες μὲ τὸ σωρό,
 Ζαχαρωμένες καὶ μελωμένες,
 Καὶ μὲ σουσάμι τὰστρονδερό.»

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ὑπέρμετρος χρῆσις τῶν εὐγεύστων τηγανιτῶν εἶχεν ἐπιφέρει εἰς τινὰς τῶν συνδαιτυμόνων καὶ στομαχικὰς ἐνοχλήσεις, συνεπεία τῶν ὁποίων ἐζητεῖτο ἡ ἱατρικὴ ἐπέμβασις τοῦ Ταγιαπέρα καὶ τοῦ Βηλαρά, ἐγερθεῖς δὲ ὁ τελευταῖος καθησύχασε τοὺς παραπονουμένους διὰ τῆς ἑξῆς ἐμμέτρου παραινέσεως, ἥτις ὡς ἀποτέλεσμα εἶχε νὰ λησμονηθῶσιν αἱ στομαχικαὶ ἐνοχλήσεις καὶ νὰ γίνουν ἀνάρπαστοι αἱ τηγανίται :

« Ὁ Ἰπποκράτης δὲν ἔχει τώρα
 'Σ τὲς τηγανίτες καθόλου χώρα
 Γιὰ τηγανίτες αὐτὸς δὲν λέγει,
 Κι' ἂν ἴσως εἶπε, ποῖός τοῦ τὸ στέργει;
 "Αν εἶπε : βλάβουν, μὲ συμπαθάει,
 Γιατὶ ἀπὸ τούταις δὲν εἶχε φάει.
 Γιὰ φάτε, φίλοι, καὶ μὴν τραβιέστε,
 Πῶς θὰ χωνέψουν μὴ συλλογιέστε.
 'Αλέθει ὁ μύλος ; ῥίξ' του ν' ἄλέσῃ
 Κριθάρι, σιάρι, ὅ,τι μπορέσῃ.»

Ἐν Αἰγίνῃ ἐγένοντο χορευτικαὶ ἐσπερίδες, καθ' ὃν χρόνον διέμενεν ἐν αὐτῇ ὁ Καποδίστριας. Οὕτω, ἐπὶ τῷ εὐχαρίστῳ γεγονότι τῆς ἀνακτήσεως τοῦ Μεσολογγίου, ἐγένετο δοξολογία, ἡ πόλις ἐφωταγωγήθη, ὁ δὲ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης καταγόμενος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματεὺς Σπυρ. Τρικούπης ἐκάλεσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἰς χοροεσπερίδα τοὺς ἐπισήμους, εἰς ἣν, ἐκτὸς τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀγῶνος καὶ τῶν Γραμμάτων, οἵτινες εὕρισκοντο τότε ἐν Αἰγίνῃ, προσῆλθε καὶ ὁ Καποδίστριας, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὡς καὶ ξένοι τινὲς ἀρχαιολόγοι, παρεπιδημοῦντες ἐν τῇ νήσῳ. Καὶ μολονότι ἡ οἰκία τοῦ Τρικούπη ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς Αἰγί-

νης, ἐν τούτοις ὑπελείπετο κατὰ τὴν ἐπίπλωσιν, ἥτις ἦτο λίαν πενιχρά, διότι ὡς καθίσματα διὰ τοὺς ἄνδρας ἐχρησίμευον ξύλινα ἀκαλλιτέχνα θρανία, τοποθετημένα εἰς τὰ ἄκρα τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ αἱ κυρίαὶ ἐκάθηντο μεμονωμένοι καὶ μακρὰν πάσης ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν πλησίον τῶν παραθύρων σοφάδων. Ἐφερον δὲ ὡς ἀμφίεσιν ἐπίσημον τὰς γραφικὰς ἐλληνικὰς ἐνδυμασίας, αἱ δὲ κεφαλαὶ τῶν ἐκοσμοῦντο μὲ φέσια, φακιόλια καὶ μπόλιες ἀναλόγως τῆς καταγωγῆς τῶν. Ἀσυνήθιστοι ὁμῶς εἰσέτι ἦσαν Ἕλληνίδες πρὸς τοιοῦτον εἶδους κοσμικὰς διασκεδάσεις, ἐκάθηντο συνεσταλμένοι καὶ ἄφωνοι. Ἀναφέρεται δὲ ὅτι μετὰ τῶν προσκεκλημένων παρευρίσκετο καὶ τις Ἑλλήν, φέρων τὸν τίτλον τοῦ πρίγκηπος, καὶ οὕτως ἀποσιωπᾶται τὸ ὄνομα, νεωστὶ ἐκ Παρισίων ἀφίχθεις, καὶ τοῦ ὁποῦ ἢ σύζυγος, φέρουσα βαρυτάτην πορφυρὰν ἐνδυμασίαν καὶ κόμμωσιν ὑψηλὴν καὶ πολυποίκιλον, καὶ παρατηροῦσα μετὰ περιφρονήσεως τὰς ἐπὶ τῶν σοφάδων ὡς κερένιας κούκλας τοποθετημένας ἀφώνους ἀντιπροσώπους τοῦ ὠραίου φύλου, εἰρωνεύετο αὐτὰς διὰ γαλλικῶν φράσεων, οὐχὶ δὲ σπανίως ἐξέφερε καὶ καγχασμούς.

Κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἀπρεποῦς συμπεριφορᾶς τῆς ἐν λόγῳ κούφης ἀριστοκράτιδος, τὰ σκῆπτρα τῆς καλλονῆς, τῆς ἀξιοπρεποῦς εὐγενείας καὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἅμα ὁμιλητικότητος, κατεῖχεν ἡ σύζυγος τοῦ οἰκοδεσπότου, Αἰκατερίνη Τρικούπη, ἐκ τῆς μεγάλης φαναριωτικῆς οἰκογενείας τῶν Μαυροκορδάτων καταγομένη.

Τὸ σύνθημα τῆς ζωηρότητος εἰς τὴν χορευτικὴν ἐσπερίδα ἔδωκεν ὁ εἰς ἀνώτερα κατόπιν δικαστικὰ ἀξιώματα ἀνελθὼν Νικόλαος Φλογαίτης, ὅστις ἤρχισε νὰ παίξῃ περιπαθῶς βιολίον, πρὸς ἅμετρον εὐχαρίστησιν τῶν προσκεκλημένων. Ἀλλὰ τὸ πεπαλαιωμένον βιολίον, εἰς στιγμὴν ὑπερτάτου ἐνθουσιασμοῦ τοῦ φιλομούσου νέου, ὡς ἀποτέλεσμα εἶχε νὰ θραυσθῇ μετὰ πατάγου μία ἐκ τῶν χορδῶν αὐτοῦ, ἥτις τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν νέον Φλογαίτην, ὥστε μικροῦ δεῖν καθίστα αὐτὸν ἐτερόφθαλμον. Ὅποια ὁμῶς ἀπελπισία κατέλαβε τοὺς κεκλημένους, εὐκολον εἶναι νὰ ἐννοήσῃ τις, διότι οὔτε βιολίον ἕτερον ὑπῆρχεν ἐν Αἰγίνῃ, οὔτε τὸ ὑπάρχον ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοιθῇ, μὴ ὑπαρχουσῶν χορδῶν ἐν Αἰγίνῃ πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς θραυσθείσης.

Τὴν ἔλλειψιν ὁμῶς ἄλλου βιολίου ἀντικατέστησεν ἐκ τοῦ προχείρου μία κιθάρα, τὸν δὲ Φλογαίτην κομφευόμενος νεανίας, ὁ Σπ. Σκοῦφος, ὅστις ἐπαίζεν αὐτὴν τραγουδῶν τὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν χρήσει ᾠσμάτιον:

« Ἡ ὥρα ἦλθεν, ἔχε ὑγείαν,
Μὲ θορηνωδιάν,
ἀναχωρῶ.

Ἐχε ὑγείαν, φεύγω, πηγαίνω,
Τὸ πεπρωμένον
Ἀκολουθῶ ». κ.τ.λ.

Ἡ κιθάρα μετεδιδάξετο ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα καὶ τέλος παρέλαβεν αὐτὴν ὁ Κ. Κοκκινάκης ὅστις ἐτραγούδησεν ἐνθουσιωδῶς διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα, ὡς τὸ

« Ὡ λυγερόν καὶ κοφτερόν σπαθί μου ».

Ἄλλ' ὁ χορὸς ἰδίως, ὅστις ὑπερέβαλε πάντα τοὺς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δοθέντας ἐν Ἑλλάδι κατὰ τε τὴν χλιδὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν, ἦτο ὁ δοθεὶς ἐπίσης ἐν Αἰγίνῃ, πρὸς τιμὴν τοῦ Γάλλου Στρατάρχου Μαιζῶνος, ὅστις, προκειμένου ν' ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἑλλάδος, ἦλθεν εἰς Αἰγίνα ὅπως ἀποχαιρετήσῃ τὸν Κυβερνήτην. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ οἰκία, ἐνθα κατῴκει ὁ Καποδίστριας, ἐθεωρήθη ἀκατάλληλος, προσεφέρθη ὁ Ἀλέξανδρος Κοντόσταυλος, ὅπως δοθῇ ὁ χορὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἥτις ἦτο ἡ μεγαλοπρεπέστερα πασῶν τῶν ἄλλων, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐπίπλωσις αὐτῆς τελείως εὐρωπαϊκῇ. Ὁ χορὸς ὁ δοθεὶς παρὰ τῷ Α. Κοντοσταύλῳ εἶχε καὶ τοῦτο τὸ καινοφανές, ὅτι δηλ. ἐστάλησαν ἐπὶ τὸ ἐπισημότερον καὶ ἐντυποὶ προσκλήσεις, κατὰ τὰς ἐν Εὐρώπῃ κρατούσας συνηθείας, ἦσαν δὲ τὰ ἐντυπα ταῦτα προσκλητήρια τὰ πρῶτα, ὧν ἐγίνετο χρῆσις ἐν Ἑλλάδι.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Καποδιστρίου, ὅστις ἔφερε τὴν Μεγάλην ταινίαν τοῦ Γαλλικοῦ Μεγαλοσταύρου, προηγοῦντο αὐτοῦ, ὡς τιμητικὴ ἀκολουθία, οἱ Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας, ὁ Κεντρικὸς ταμίης, ὁ ὑπασπιστὴς καὶ οἱ ἰδιαιτέροι αὐτοῦ Γραμματεῖς. Πλησιάζας δὲ ὁ Καποδίστριας τὸν Στρατάρχην Μαιζῶνα ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸν θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος λαμπράς του ὑπηρεσίας καὶ ἐδώρησεν αὐτῷ ἐπιδεικτικῶς, καὶ ὑπὸ τὰς ἐνθέρμους ἐπιδοκιμασίας πάντων τῶν παρευρισκομένων, πολῦτιμον σπάθην, τῆς ἐποχῆς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἐγχειρήσας ἅμα τῷ Στρατάρχῃ καὶ κολακευτικώτατον ἑγγραφον, ἐξαίρον τὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα μεγάλας αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

Τὰ βήματα τῶν χορευτῶν ἐρρυθμίζοντο ὑπὸ τοὺς ἁρμονικοὺς ἤχους ἀγγλικοῦ κλειδοκυμβάλου, παρετάθη δὲ ὁ χορὸς ἐν εὐθυμίᾳ πέραν τοῦ μεσονυχτίου.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ κοσμικὴ κίνησις ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τοῦ Κυβερνήτου Καποδιστρια.

ΙΩΑΝ. ΠΗΛΙΚΑΣ

ΞΕΝΗΤΕΙΑ

ΞΕΝΟΣ ὁ τόπος κι' ὁ καιρὸς κ' οἱ ἄνθρωποι ὅλοι ξένοι!
μέσ' στῇ μεγάλη μοναξιὰ μάταια ζητῶ ἕναν φίλο,
μὰ ἐκεῖ ποῦ παραδέρομαι στῇ νύχτᾳ τῇ θλιμμένῃ,
ἀκούω γλυκὸ τὸ γαῦγισμα τοῦ σπιτικοῦ μου σκύλου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ